

גלי לוצקי מערכת לגשה

בסרט *המזח* (1962), סרטו האניגמטי של הבמאי הצרפתי כריס מרקר, הנוסטלגיה וכוח הזיכרון האנושי מאפשרים מסע בזמן אל נקודות עוצמתיות, מלאות רגש ויופי, המזמינות את הצופה לחוות את הרגע במלואו. המטייל בזמן שב וחוזר, מתוך עולם הרוס, אל רגעים פריווילגיים בעברו ושוקע בהם. ההמשכיות (*durée*) הנוצרת בעקבות הצפייה בתמונות הסטילס של מרקר מזמנת התפעלות מן הרגעים הקטנים והיומיומיים, כמו הליכה, מבט, שיחה סתמית. ציוריה המשתהים של האמנית גלי לוצקי, המוצגים בתערוכה, מזכירים רגעים כאלה - נקודות בזמן המזמינות את הצופים לחוויה של אושר ונחת שאבדו זה מכבר. ההתבוננות בעולמה הפנימי של לוצקי מעוררת נוסטלגיה לרגעים הללו בעולמם של הצופים עצמם. זיכרון היופי שאליו מכוונת האמנית נע בין הריאליזם של רגעי הקסם הסובבים אותה לבין הפנטזיה המעניקה לאותם רגעים ממד דמיוני.

התערוכה כוללת עבודות של לוצקי מהשנים 2017-2021, והיא מזמינה את הצופה לחוות תחושת ביטחון הנוצרת בתוך הדמיון. התערוכה נוגעת בשגרת חייהם של בני אדם תחת איום קיומי, תוך ניסיון להסתתר מפניו. עצירת הרכב מתחת לגשר בעת אזעקה מדמה את זיכרון הילד המפוחד, המסתתר מתחת לשמיכה. אולם, כאשר מנגנוני ההגנה החיצוניים כושלים, מצטמצמת תחושת הביטחון אל מה שנמצא בתוכנו, והדמיון נעשה למרחב של מקלט מגונן. היצירה *מתחת לגשר* (2020), שהתערוכה נושאת את שמה, מציעה חזרה אל נקודת המחסה, כאשר הפעם מוביל הגשר אל עתיד אפשרי, בהיר יותר. האייל הניצב ללא פחד מול הצופה מסמל כי הסכנה חלפה, והשרבוטים על דפנות הגשר מציגים זיכרון של אחרים, שביקשו כאן מחסה מפני סכנות.

מוטיב חוזר בעבודותיה של לוצקי הוא העורב הלבן, המוצג לעיתים כצופה, לעיתים כמלווה ולעיתים כמוביל. עורב לבן הוא דמות נדירה בטבע, והוא מסמל חריגה מהנורמה. בניגוד לעורב השחור, המדומה בפולקלור למבשר רעות ונקשר למוות, מסמל העורב הלבן ידע נסתר ויכולת נבואית. ייעודו הוא לצאת דופן ולבלוט בהמון. כמוטיב חוזר, משליך העורב הלבן על כלל יצירותיה של לוצקי, המאתגרות את החשיבה הרציונלית כאמת הבלעדית. יצירות אלה מפנות את המבט אל הקסם המצוי במרחבים היומיומיים, בחצר הבית, בדרך לעבודה, מתחת לגשר. הצבעים העזים, העלולים להיתפס כמטרידים, דווקא שובים את לב הצופה, בדומה לפריחה אביבית המעוררת ציפייה לריח מתוק, ובדומה ליופי שאינו ניתן להסבר רציונלי.

לוצקי נולדה ברוסיה בשנת 1988. היא בוגרת תוכנית ההמשך באמנות במדרשה, הפקולטה לאמנות בית ברל, חיה ופועלת בישראל.

אוצרת: אריאלה שמשון